

“Diguin què diguin, el ‘peix al cove’ és la millor estratègia”

Lluís Recoder (Barcelona 1958) inicia el tercer mandat d'alcalde de CiU a Sant Cugat del Vallès. Ara, sense el suport d'ERC, gràcies a una còmoda majoria absoluta. Amb més alcaldes, té un dels càrrecs institucionals més alts de CiU i alguns sectors de la formació el consideren un referent.

Què podeu aportar alcaldes com vós, o el de ciutats com Tortosa, la Seu, etc., és a dir, l'actual avantguarda institucional de CiU, a la vostra formació?

—Bé, la política local t'obliga a fer diàriament un exercici de realisme. És la política que t'obliga a tocar de peus a terra. Per tant, podem aportar-hi el pragmatisme del dia a dia, tot i que la planificació d'un projecte de futur també és necessària en política local. És el pragmatisme que et dona el contacte constant

amb la gent, amb la realitat del carrer i del país. També podem aportar l'ambició de créixer, de poder fer, del nostre país, un gran país, que és en definitiva allò que intentem fer a més petita escala, cadascun de nosaltres, des de les nostres ciutats i pobles.

—El PSC té una majoria aclaparadora en allò que s'anomena “el cinturó de Barcelona”, tret de Sant Cugat. Què hi ha de diferent, a Sant Cugat?

—Bé, no forma part d'aquest mapa polític uniforme, però en podria formar

part. De fet, fins l'any 87 Sant Cugat va tenir un alcalde socialista. Llavors va haver-hi un canvi polític, per unes circumstàncies de política local, però també d'àmbit nacional, de creixement de les nostres sigles. I aquesta alternativa es consolida. Sant Cugat no estava predeterminada a ser governada per Convergència, malgrat que a alguns els ho pot semblar. Ho dic per situar les coses.

Crec que el caràcter diferencial de la nostra ciutat es basa en el fet que destaca per molts aspectes, que hem sabut imprimir des de CiU. Tenim un urbanisme molt fet a l'escala de les persones, amb moltes zones verdes —som a la ciutat amb més arbres urbans per habitant, i de llarg, de les ciutats mitjanes i grans de Catalunya—, som una ciutat que ha fet un gran esforç per preservar la identitat, amb un centre històric que hem volgut mantenir viu, amb un patrimoni cultural al qual hem donat molta visibilitat i l'hem convertit en un dels eixos de la nostra vida ciutadana. Hem fet també una aposta per tenir equipaments culturals que, inicialment, van ser titllats de faraònics, però que després han estat seguits per més ciutats. Les ciutats com la nostra, que són tan a prop de la metròpoli, han de crear centralitats pròpies —culturals, comercials, educatives, econòmiques... Si no, correm el risc de convertir-nos en suburbis. Per això nosaltres sempre hem apuntat cap a aquesta direcció. Per això també hem jugat fort per l'economia del coneixement, per superar els esquemes antics de l'economia.

A tot això hi unim una política social molt intensa. Sant Cugat, durant el 2005 i el 2006, és la ciutat que fa més habitatge públic, en tant per cent, de Catalunya. Això posa en evidència determinats discursos polítics, obsedits a assenyalar els qui se suposa que fan polítiques socials i els qui se suposa que no en fem... Bé, aquesta ratlla fictícia entre la dreta i l'esquerra nosaltres la trenquem amb la nostra política de futur i de progrés.

—Una de les iniciatives que durant aquest legislatura el govern català vol recuperar és la de l'Àrea Metropol-

tana de Barcelona. Tenint en compte, aquest mapa polític que dèiem, pot beneficiar Sant Cugat?

—En la qüestió metropolitana, hi ha hagut una diferència de model. Però penso que ja s'ha superat. M'explico: avui es parla d'unificar les agències metropolitananes, com ara la de Medi Ambient i Obres Hidràuliques, la de residus, el Consorci de Collserola... I a partir d'això, crear la nova àrea metropolitana. Sembla força raonable que municipis que som contigus, tractem conjuntament i gestionem àmbits que ens són comuns. Nosaltres, en això, hi estem d'acord. Però som contraris a allò que es va desfer l'any 87, i que no es vol pas refer ara: una àrea metropolitana, amb bandera i himne, que actuava com a contrapoder del govern de la Generalitat de Catalunya.

—En la política nacional, les relacions entre CiU i ERC són molt agres. Sant Cugat, també en això, ha estat diferent. Fins a l'anterior mandat vau governar amb ERC.

—Per a Convergència, aquesta estratègia és vàlida. També per als interessos de país. Però sóc realista i veig que la direcció nacional d'ERC va en la línia contrària. Encara més, si mirem el mapa polític dels darrers anys, veurem que, abans de constituir-se el tripartit de la Generalitat, els tripartits locals ja funcionaven arreu. I, sovint, per desplaçar CiU. Penso que hi ha una estratègia d'anys que és substituir allò que és Convergència per ERC. Però això és una missió impossible. A Esquerra han de ser conscients del paper que poden fer dins del mapa polític català, i a CiU hem de ser conscients del nostre, també. I poden ser papers complementaris. Però bé, la direcció d'ERC, ara per ara, no ho veu així.

Ara bé, Convergència ha de fer esforços per entendre's amb Esquerra, sí. Però també n'ha de fer amb el PSC, que és la gran força política, junt amb CiU, del país. Però l'entesa amb els uns o amb els altres no ens garantirà tornar al govern. El gran esforç que ha de fer Convergència és de definir com volem que sigui la Convergència del futur. I, amb paciència, construir la nostra alternativa. Sense presses històriques i sense el sentiment que ens han pres una cosa que, per decisió dels ciutadans, ens pertocava. I és clar que el tenim, aquest sentiment, perquè vam guanyar les eleccions. I se'ns acusa que ho retriem

constantment... Em pregunto com s'ho prendrien PP o PSOE si els passés! Però bé, oblidem això, i centrem-nos en el missatge de futur que oferim i si és prou ben adaptat a la realitat del país. I quan parlem de refundació de Convergència, parlem d'això.

—I en aquest procés de refundació, cal accentuar les tesis sobiranistes, com reclamen algunes plataformes?

—A Catalunya hi ha una gran sensació de frustració col·lectiva que ha penetrat molt al fons de la societat. En vista d'aquesta situació, molta gent que s'estima el país intenta trobar sortides i respostes a aquest drama col·lectiu. Sabem on són les responsabilitats, no ho hem fet gaire bé i tenim un marc polític que ens causa una gran frustració.

Però em penso que Convergència té un origen, molt identificat en el seu nom. És aquest paraigua—ara en diem *casa comuna del catalanisme*— on gent de procedència política diversa, amb un concepte de país similar, s'hi troba reconeguda en la idea d'anar guanyant més poder polític, per construir una societat de progrés. Aquest missatge no el podem abandonar de cap manera. La realitat de Catalunya és la que és i una obligació dels nacionalistes és anar mirant constantment que el país ens segueixi. Altrament, ens podem trobar gesticulant sols enmig del desert.

—S'acosten les eleccions espanyoles. El debat sobre tenir ministres a Madrid o no, entre Convergència i Unió, ja és tancat del tot?

—Això ho ha de dir la direcció de Convergència. Jo que penso que CiU ha de tancar files al voltant de Duran, que és el nostre candidat. I hem de mirar d'aconseguir el millor resultat. Per això cal que CDC i UDC treballem com la federació que som, i que deixem de banda els debats, com sembla que han fet, després d'una conversa a fons, Artur Mas i Duran. Podem fer un molt bon resultat i ser veritablement decisius a Madrid.

Si ho aconseguim, hem de llegir bé els errors del passat i jugar a fons amb la nostra capacitat. Diguin què diguin, avui, el *peix al cove* és la millor estratègia, encara, per a fer que aquest país avanci nacionalment. Per això necessitem tenir la capacitat d'incidència que en aquests moments no tenim, però que podem recuperar.

—Quins són els errors del passat que comentàveu?

—Parlo una mica en general, de la imatge de país. L'altre dia, per exemple, vàiem l'alcalde de Barcelona, amb representants del món econòmic català, que sortien de veure la ministra de Foment com convençuts. Aquesta és la imatge, no tan sols de l'alcalde, que al capdavant defensa una companya de partit, sinó també dels representants del món econòmic. A Madrid ens tenen la mida presa. Madrid és l'exercici de poder continuat des de sempre. Hi ha una tradició, fins i tot diria que familiar, que va superant règims polítics. Nosaltres, històricament, estem molt apartats del poder polític. Per tant, no acabem de dominar-ne els ressorts. De vegades és fàcil que passin episodis com aquest, en què, tot i una gestió desastrosa del ministeri—i no sols d'aquesta ministra—, amb un dèficit d'inversió en infraestructures brutal, hi hagi una reunió i en sortim mig convençuts.

Amb això vull dir que quan tenim poder a Madrid, no som capaços d'exercir-lo com ells l'entenen. Ens quedem a mig camí de la pressió, perquè amb bones paraules ja passem. Si mirem els resultats dels debats pressupostaris d'aquests anys, en què ERC havia de redimir el país després del desastre de CiU—que quan anava a Madrid no tenia capacitat d'incidència, deien... Doncs, bé, els pressupostos negociats per ERC els darrers anys no són per tirar coets. Els problemes del país continuen igual o han empitjorat. I segurament, quan nosaltres vam tenir la capacitat d'incidir a Madrid no vam ser prou forts tampoc.

—I aquesta fortalesa es marca no votant uns pressupostos?

—Pot ser. Sempre hem estat obsessi- onats per l'estabilitat política. Això ve d'una cultura de la transició que han tingut els nostres líders. A CiU, l'estabilitat, la feblesa institucional de l'estat després de tants decennis de franquisme, sempre ens donava motius per ajudar el govern de torn.

Avui, la democràcia és consolidada, i el govern de torn s'ha de guanyar les garrofes cada dia. Per tant, si cal, votem que no a uns pressupostos. I si un govern cau, doncs es fan eleccions, com passa a tants i tants països. Hem de superar aquesta hiperresponsabilitat, perquè a Madrid ho saben, i llavors ens tenen les mides preses.

Enric Rimbau